

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci žalobkyně: **JOGA LUHAČOVICE, s.r.o.**, IČO 60697628, se sídlem v Luhačovicích, Uherskobrodská 984, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem v Praze 10, Vršovická 1442/65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.6.2015, č.j. 304/570/15, 13342/ENV/15

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 19.6.2015, č.j. 304/570/15, 13342/ENV/15, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4.000,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.6.2015, č.j. 304/570/15, 13342/ENV/15, jímž bylo změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Brno (dále také jako inspekce či správní orgán I. stupně) ze dne 19.1.2015, č.j. ČIŽP/47/OOH/SRO1/1312129.013/15/BMV. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobkyni uložena dle ust. § 66 odst. 3 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech (dále také jako zákon o odpadech), pokuta ve výši 450.000,- Kč za porušení povinnosti stanovené v ust. § 14 odst. 1 zákona o odpadech z důvodu, že žalobkyně provozovala zařízení k využívání odpadů v rozporu s rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 2.10.2012, sp.zn. KUSP 58637/2012 ŽPZE-PJ, č.j. KUZL 58637/2012, označeného jako rozhodnutí č. 132 (dále také jako rozhodnutí č. 132), jímž byl žalobkyni udělen v souladu s ust. § 14 odst. 1 zákona o odpadech souhlas k provozování zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů a s jeho provozním řádem, a to konkrétně v rozporu

s v rozhodnutí stanovenými podmínkami č. 3 a č. 12. Výše pokuty byla žalovaným na základě odvolání žalobkyně proti rozhodnutí orgánu prvního stupně snížena z částky 450.000,- Kč na částku 200.000,- Kč.

Žalobkyně v žalobě namítla, že v předmětném řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav, čímž došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci. Správní orgán prvního stupně neprovedl důkazy tak, jak mu bylo uloženo rozhodnutím žalovaného ze dne 15.8.2014, č.j. 926/570/14, 40569/ENV/14. Namítla přitom, že otázka užívání lamel je záležitostí stavebního práva, a tedy by měla být řešena jiným orgánem státní správy. Výše uložené sankce, jakkoliv byla žalovaným snížena, neodpovídá zjištěným skutečnostem, neboť v řízení nebylo prokázáno, že absence či porušení lamel mělo či má vliv na životní prostředí v okolí kompostárny, a mohlo tak dojít k případnému porušení povinností na úseku odpadového hospodářství. Žalobkyně namítla porušení zásady materiální pravdy v souladu s ust. § 3a a § 50 správního řádu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že Česká inspekce životního prostředí zajistila vyjádření krajského úřadu, v němž bylo podrobně popsáno, z jakého důvodu byla formulována podmínka č. 12 v rozhodnutí č. 132. Lamely tak měly mimo požadavku stavebního (vyplnění otvorů) plnit funkci zabraňující šíření zápašných látek. Žalobkyně se s výsledky dokazování neseznámila, nenavrhla ani doplnění dokazování. Výše pokuty byla řádně odůvodněna, přitom ji nelze považovat za likvidační. Odkaz žalobkyně na zákon č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci, není relevantní, neboť pokuta byla uložena dle zákona o odpadech.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím České inspekce životního prostředí ze dne 11.4.2014, č.j. ČIŽP/47/008/SR01/1312129.004/14/BMV, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 450.000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení z důvodu, že žalobkyně provozovala kompostárnu v rozporu s rozhodnutím č. 132, konkrétně porušila podmínku č. 3 předmětného rozhodnutí a podmínku č. 12, dle které svisle zavěšené lamely sloužící k uzavírání tří vstupních otvorů do výrobní haly nebyly provozovány tak, aby plnily svůj účel a aby se zabránilo šíření zápachu do okolí kompostárny. Závěr o porušení podmínky opřela o zjištění, že v době kontroly inspekce byl zjištěn intenzivní štiplavý zápach. Emise uvolněných látek při překopávání vytvořily v horní části haly vizuálně identifikovatelnou mlhu, která byla částečně odsávána k tomu určenou ventilací a přes biofiltr vypouštěna do ovzduší, a částečně unikala všemi třemi vstupními otvory z haly do venkovního prostoru mimo objekt. Uvedla, že inspekce byla odborně způsobilá provést kontrolu kompostárny a také posoudit, zda byla kompostárna provozována se schváleným provozním řádem. K odbornému posudku zpracovanému Ing. S. U., CSc., který byl v řízení předložen žalobkyní (se závěrem, že jako protizápachové zařízení slouží odsávání vzdušiny z hal a hygienizačního boxu do biofiltru, který je správně dimenzovaný, a neuzavření otvorů tak nemůže negativně ovlivnit míru zápachů) inspekce uvedla, že posudek nevychází ze skutečností, které byly zjištěny v době kontroly 7.8.2013 a 8.8.2013. Inspekce posudek nepovažovala za dostatečně kvalifikovaný, podotkla navíc, že se vztahuje k jinému rozhodnutí o uložení pokuty ze dne 13.11.2013. Výši pokuty odůvodnila tím, že povinností žalobkyně bylo provozovat kompostárnu v souladu s rozhodnutím č. 132 a v souladu s provozním řádem. Opakované porušení této povinnosti žalobkyní spočívalo

v jednání zjištěném při prováděné kontrole, kdy byla zjištěna částečná nefunkčnost lamel, stejné porušení povinnosti pak zjistil strážník Městské policie Slavičín dne 28.6.2013, který byl přítomen měření prováděného společností ODOUR s.r.o. Jako přitěžující okolnost shledala fakt, že nedodržení povinností ze strany žalobkyně může mít vliv na zvýšení nepříznivých účinků pro životní prostředí a může se promítnout v podobě zhoršené kvality prostředí v dané lokalitě. K výši uložené pokuty inspekce uvedla, že pokuta za daný správní delikt nemůže být natolik nízká, aby nemohla plnit preventivní a výchovnou funkci, tedy odradit samotného účastníka od opakovaného protiprávního jednání, ale i ostatní subjekty – potencionální porušitele. Dále zohlednila skutečnost, že žalobkyně podniká v oboru již od roku 1994 a tedy měla by disponovat znalostmi předmětné právní problematiky.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Uvedla, že ani projektová dokumentace a ani provozní řád neuvádí, že lamely jsou instalovány z důvodu zabránění šíření zápachu. Posudek firmy ODOUR s.r.o. nemůže být zohledněn, neboť se jednalo o neautorizované měření, kdy firma navíc nedodržela metodický pokyn Ministerstva životního prostředí, čímž hrubě zkreslila skutečné hodnoty pachových látek v kompostárně. Nadto v rozhodnutí inspekce schází srovnání naměřených hodnot společnosti ODOUR s.r.o. a výsledků měření Státního zkušebního ústavu v Ostravě.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 15.8.2014, č.j. 926/570/14, 40569/ENV/14, bylo rozhodnutí inspekce zrušeno a věc jí byla vrácena k novému projednání s tím, že text podmínky č. 12 v rozhodnutí č. 132 není jednoznačný, kdy není jasné, zda plastové lamely jsou navrženy jako výplňové prvky otvorů, nebo zda je nutné jim přisoudit i jiný význam. Stavební dokumentace podrobně nekonkretizuje funkční využití lamel, a ani provozní řád kompostárny v částech 6.2 a 12.5 užití svislých plastových fólií ve vztahu k šíření zápachu neřeší. Lamely šíření vzdušnin z výrobní hal nezabrání (odkázal na své rozhodnutí ze dne 22.8.2012, č.j. 1486/570/12, ve kterém shledal, že lamely, které nejsou vzduchotěsné, primárně neslouží k zabránění úniku pachových látek do ovzduší). Orgánu prvního stupně uložil, aby posoudil a zdůvodnil, zda plastové lamely jsou záležitostí stavební, a řešení spadá do kompetence obecního stavebního úřadu, anebo zda se jedná o záležitost technologickou vycházející z podmínek povolení provozu kompostárny příslušným orgánem, kdy podmínky pro jejich provoz jsou natolik jednoznačné, že jejich plnění bude vyžadován předpisy z oblasti práva životního prostředí. Rovněž uložil inspekci, aby posoudila, zda požadavek na odstranění lamel v době překopávání je relevantní, nebo zda jej lze omezit na nejnutnější možnou dobu (po dobu vjezdu či výjezdu techniky).

Inspekce vyžádala u Krajského úřadu Zlínského kraje stanovisko k podmínce č. 12 uložené v rozhodnutí č. 132, krajský úřad pak ve svém stanovisku ze dne 13.10.2014, sp.zn. KUSP 59345/2014 ŽPZE-PJ, uvedl, že v minulosti zaznamenal využívání kompostárny bez řádně spuštěné vzduchotechniky, kdy vzdušniny nebyly řádně odsávány přes biofiltr. Odmítl argument žalobkyně, že lamely není možno provozovat spuštěné, neboť dochází k jejich poškození projíždějící mechanikou. Je povinností žalobkyně zajistit vhodnými opatřeními průjezd mechanismů, aby lamely nebyly poškozeny. V praxi jsou známy případy, které tento problém vyřešily (bez bližšího uvedení konkrétního případu – pozn. soudu), nadto je nepochybné, že při překopávání se uvolňuje nejvíce vzdušnin, a je tedy nezbytné uzavřít výrobní halu lamelami, současně se spuštěním ventilace. Přestože lamely snižují únik vzdušnin do okolí jenom částečně, je třeba trvat na tom, aby lamely byly v době překopávání spuštěny. Nadto uvedl, že před vydáním svého rozhodnutí několikrát vyzval žalobkyni, aby uvedla, jak bude zajišťovat únik vzdušnin, což neučinila. Z tohoto důvodu formuloval podmínku č. 12 v rozhodnutí č. 132 ve stávajícím znění, aby do budoucna přiměla

provozovatele k provozní kázní. Krajský úřad dospěl k závěru, že nepovolená manipulace s lamelami představuje provozní nekázeň a nejedná se o záležitost stavebního charakteru.

Česká inspekce životního prostředí vydala následně dne 19.1.2015. rozhodnutí č.j. ČIŽP/47/OOH/SR01/1312129.013/15/BMV, jímž žalobkyni uložila pokutu ve výši 450.000,- Kč pro porušení podmínek stanovených v čl. 3 a čl. 12 rozhodnutí č. 132. V rozhodnutí mj. uvedla, že žalobkyně se proti vydanému rozhodnutí č. 132 neodvolala, tudíž usoudila, že podmínku lze splnit. K otázce průjezdu mechanikou lamelami uzavřela, že pokud jsou tyto plně funkční, pak po průjezdu mechaniky se vrátí zpět do původní polohy, a tím omezí únik pachových látek do ovzduší. Citovala stanovisko Krajského úřadu Zlínského kraje, přitom dospěla k závěru, že všechny podmínky v čl. 12 se vztahují k ochraně životního prostředí (ať již mají menší nebo větší význam) a slouží k ochraně občanů města Slavičína. Uzavřela, že podmínka není nesplnitelná. V rozhodnutí odkázala rovněž na zjištění souběžné kontroly provedené dle zákona o ochraně ovzduší, při které byly zjištěny vady ventilace (kopii protokolu o této kontrole zaevidovala do svého spisu dne 14.1.2015 pod číslem podacím 47/15/003133).

Rozhodnutím žalovaného ze dne 19.6.2015, č.j. 304/570/15, 13342/ENV/15, bylo rozhodnutí České inspekce životního prostředí změněno tak, že žalované byla uložena pokuta ve výši 200.000,- Kč, ve zbylé části bylo rozhodnutí inspekce jako věcně správné potvrzeno. Žalovaný uvedl, že vydaným stanoviskem Krajského úřadu Zlínského kraje bylo deklarováno, že vyháknutí, poškození či svázání lamel je technologickou nekázní, a tudíž se jedná o porušení podmínky č. 12. Žalovaný nepřisvědčil hodnocení ohledně výše pokuty, neboť nebyla zkoumána intenzita zásahu do životního prostředí. Žalovaný nesouhlasil se závěrem orgánu prvního stupně, že v den kontroly došlo k šíření zápachu do obytné zástavby města Slavičína. Rovněž nesouhlasil se závěrem orgánu prvního stupně, že nedodržení zákonných povinností může mít za následek zvýšení nepříznivých účinků na životní prostředí, neboť nedošlo ke stanovení, jak se nedodržení zákonných povinností do oblasti životního prostředí promítlo. Žalovaný konstatoval, že uzavíráním vstupních otvorů lamelami nelze zabránit úplnému šíření zápašných látek. K námitce žalobkyně, že pokuta je pro ni likvidační, uvedl, že pokutu za likvidační nepovažuje s ohledem na majetkovou situaci žalobkyně. Žalovaný pokutu uloženou orgánem prvního stupně snížil na 200.000 Kč. I přes shledané pochybení rozhodnutí v ostatním potvrdil, neboť bylo zjištěno porušení podmínek č. 3 a čl. 12 rozhodnutí č. 132, a tedy došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech.

Krajský úřad Zlínského kraje v rozhodnutí č. 132 dne 2.10.2012, sp.zn. KUSP 58637/2012 ŽPZE-PJ, žalobkyni udělil v souladu s ust. § 14 odst. 1 zákona o odpadech souhlas k provozování zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů a s jeho provozním řádem. V podmínce č. 12 je uvedeno, že zařízení kompostárny bylo projektováno a je postaveno tak, aby se zamezilo unikání zápašných látek mimo zařízení. K odsávání procesních vzdušnin z výrobní haly a z hygienizačního boxu slouží ventilace a biofiltr, který má eliminovat zápašné látky. K uzavírání všech tří vstupních otvorů do výrobní haly slouží svisle zavěšené plastové lamely. Všechna tato zařízení a jejich části budou provozovány tak, aby plnily svůj účel a aby se zabránilo šíření zápachu do okolí kompostárny.

Městský soud v Praze přezkoumal podle § 75 odst. 2 s.ř.s. napadané rozhodnutí v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobu soud shledal důvodnou.

Podle ust. § 66 odst. 3 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, pokutu do výše 10 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním nebo provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení.

Podle § 67 odst. 2 zákona o odpadech při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození.

Podle ust. § 14 odst. 1 zákona o odpadech, zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů lze provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem (dále jen "souhlas k provozování zařízení"). Jednotlivé fáze provozu skládky mohou být provozovány pouze na základě souhlasu s provozním řádem příslušné fáze provozu skládky. V řízení předcházejícím vydání tohoto rozhodnutí musí krajský úřad posoudit všechna zařízení, která s těmito činnostmi souvisejí. Podle odst. 6 ministerstvo stanoví vyhláškou a) náležitosti žádosti o souhlas k provozování zařízení, b) obsah provozního řádu zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů, c) technické požadavky na tato zařízení, d) obsah plánu úprav skládky, e) podrobnosti ke vzorkování odpadů pro zjišťování jejich vlastností při nakládání s nimi.

Jde-li o určení povahy lamel kompostárny, tedy zda pouze vyplňují prostor vstupních otvorů, či zda jsou také součástí mechanismu, který má zabránit úniku zápašných látek, lze již jen ze samotného znění podmínky č. 12 dovodit, že lamely slouží nejen k uzavírání vstupních otvorů do výrobní haly, nýbrž jsou zároveň definovány jako součást zařízení kompostárny projektovaného a postaveného s cílem zamezit úniku zápašných látek do jejího okolí, a jako takové mají být také za tímto účelem provozovány. Ze znění podmínky nelze přímo dovodit předpoklad neustálého vyplnění vstupních otvorů svisle zavěšenými lamelami, naopak lze dovodit povinnost adresáta rozhodnutí používat lamely tak, aby v okamžiku vzniku zápašných látek v důsledku provozu kompostárny bylo jejich úniku co nejúčinněji zamezeno. To, že lamely jsou součástí tohoto ochranného systému potvrzuje i stanovisko Krajského úřadu Zlínského kraje vyžádané inspekci na základě zrušujícího rozhodnutí žalovaného. Neshledal soud proto důvodnou námitku žalobkyně, že nebyl zjištěn úplně skutkový stav ve vztahu k určení funkce plastových lamel, resp. že jde o otázku stavební konstrukce budovy nikoliv o záležitost technologickou spjatou s provozem kompostárny a jeho vlivem na životní prostředí. Nutno však v tomto ohledu podotknout, že sama podmínka č. 12 konkrétní způsob, jak mají být lamely užívány, aby se šíření zápašných látek skutečně zabránilo, výslovně nedefinuje.

Dokazováním, které dle závazného pokynu žalovaného ve zrušujícím rozhodnutí (ze dne 15.8.2014, č.j. 926/570/14, 40569/ENV/14) mělo být dále provedeno, měla být zodpovězena otázka, zda požadavek na odstranění lamel v době překopávání zakládek je relevantní, popř. na jak dlouhou dobu lze takto funkci lamel omezit. Jakkoliv inspekce se v tomto ohledu skutkovým stavem konkrétně nezabývala, nemá absence zjištění těchto okolností vliv na úplnost skutkových zjištění rozhodných pro posouzení, zda byla jednáním žalobkyně naplněna skutková podstata správního deliktu. Z kontrolního zjištění podpořeného fotodokumentací se podává, že stav lamel zjištěný při kontrole nebyl zapříčiněn aktuálním provozem v kompostárně (nutností umožnění vjezdu techniky bez toho, aby lamely byly poškozeny) nebo manipulací s lamelami s cílem zamezit úniku zápašných látek, nýbrž se jednalo, zejména jde-li o poškození lamel, o stav dlouhodobý. Žalovaným ve zrušujícím rozhodnutí nadnesená otázka je tedy ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu spíše teoretická, bez vztahu k okolnostem zjištěným kontrolou. Námitku žalobkyně týkající se

neprovedení doplnění dokazování soud z tohoto důvodu neshledal důvodnou. Zásadní skutečnost, sloužící jako podklad pro rozhodnutí, byla objasněna získáním autentického stanoviska orgánu, který podmínku č. 12 sám definoval, další ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu teoretické otázky nutně řešeny být nemusely.

Lze tedy na základě výše uvedené argumentace shrnout, že žalobkyně při provozu zařízení kompostárny nepostupovala v souladu s podmínkou č. 12 stanovenou v rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje č. 132 č., neboť lamely nemohly plně sloužit k případně potřebnému uzavírání vstupních otvorů do výrobní haly z důvodu jejich částečného poničení či odstranění. Zařízení přitom bylo v provozu, při kterém potencionálně mohly vznikat zápašné látky. Ostatně ventilátor a filtrační zařízení byly z tohoto důvodu v době prováděné kontroly v provozu. Soud tedy dospěl k závěru, že žalobkyně svým jednáním skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 66 odst. 3 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, naplnila.

Správní delikt dle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech je tzv. ohrožovacím správním deliktem, u kterého k naplnění skutkové podstaty postačí pouhé ohrožení právem chráněného zájmu, kterým je ochrana životního prostředí. Při zjištění naplnění skutkové podstaty správního deliktu je správní orgán povinen uložit sankci, a to po zhodnocení zákonných kritérií uvedených v § 67 odst. 2 zákona o odpadech tak, jak se podávají ze zjištěného skutkového stavu.

Zjištění a hodnocení skutečností naplňujících kriteria pro uložení sankce soud považuje v souzené věci za zásadní s ohledem na obecný charakter podmínky č. 12 stanovené v rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje. Pokud krajský úřad v podmínce nestanovil konkrétní způsob užívání lamel, a ponechal tak na žalobkyni, jak jejich pomocí zamezí úniku zápašných látek do okolí (nelze např. vyloučit, že dočasným rozhrnutím lamel se zvýší odtah emisí ventilačním zařízením s biofiltrem, které primárně k odstranění zápašných látek slouží), je v daném případě nutné při konstatování naplnění skutkové podstaty správního (ohrožovacího) deliktu, klást důraz zejména na kritérium míry ohrožení, resp. skutečného poškození životního prostředí. Soud však i zde odkazuje na výše uvedenou argumentaci ve vztahu k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, tedy že lamely byly podmínkou č. 12 učiněny součástí zařízení k zamezení úniku zápašných látek do okolí kompostárny a jejich stav v době kontroly nebyl důsledkem jejich aktivního používání v aktuální provozní situaci kompostárny, nýbrž důsledkem nedbalosti žalobkyně.

Jde-li pak o prokázání ohrožení či poškození životního prostředí, šíření zápachu do okolí kompostárny orgán prvního stupně dokládal zejména fotografiemi, přitom odůvodnění svého rozhodnutí opřel o závěr, že příslušní pracovníci inspekce v době kontroly cítili intenzivní štiplavý zápach, kdy emise uvolněných látek vytvořily v horní části haly vizuálně identifikovatelnou mlhu, která byla částečně odsávána k tomu určenou ventilací a přes biofiltr vypouštěna do ovzduší, částečně měla unikat všemi třemi vstupními otvory z výrobní haly do venkovního prostoru mimo objekt. Z fotodokumentace založené ve správním spisu se však nepodává, že by se zápašné látky, jak bylo konstatováno kontrolními pracovníky, šířily do okolí kompostárny, natož že tento zápach byl způsobitelný obtěžovat obyvatele města Slavičín. Tvzení žalovaného navíc zpochybnila žalobkyně tvrzením (což je zaznamenáno v protokolu o kontrolním zjištění ze dne 23.10.2013.), že její pracovníci žádný zápach v době kontroly na místě necítili, přičemž technické zařízení v hale bylo řádně v provozu. Lze v tomto ohledu odkázat i na provozní řád, který je součástí správního spisu, a který byl schválen současně s rozhodnutím č. 132, v jehož čl. 6.2. je konstatováno, že případně vznikající CO₂ je díky

dodržované technologii zanedbatelný a prakticky nezměřitelný. Přesto jsou procesní vzdušniny odváděné ventilací do biofiltru, který dokonale eliminuje zápašné látky. Zátěž vyvolaná obslužnými mechanizmy a vozidly rovněž není významným znečišťujícím zdrojem, pokud jde o množství škodlivin uniklých do ovzduší.

Soud dospěl k závěru, že ze správního spisu, nevyplývá, že by zápach unikal mimo výrobní halu žalobkyně do okolí kompostárny, nevyplývá z něj ani, že v konkrétní situaci stav lamel potencionálně umožňoval zvýšené šíření zápašných látek do okolí, jak uvedl v odůvodnění výše sankce žalovaný. V tomto ohledu soud opět podotýká, že podmínka č. 12 neukládala žalobkyni povinnost lamely používat neustále (tak aby v celém rozsahu vyplňovaly vstupní otvory), nýbrž tak, aby bylo zabráněno úniku zápachu do okolí. Ze skutkových zjištění by proto s ohledem na neurčité znění podmínky č. 12 mělo vyplývat, že situace by při zakrytí vstupních otvorů lamelami, popř. jiném jejich použití byla při spuštěném ventilačním zařízení co do koncentrace zápašných látek v okolí kompostárny lepší než při stavu, v jakém byly lamely při prováděné kontrole. Soud proto shledal důvodnou žalobu, pokud žalobkyně namítla nepřesvědčivost odůvodnění výše pokuty s tím, že nebyl prokázán vztah mezi stavem lamel a negativním vlivem provozu kompostárny na životní prostředí.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm.b) s.ř.s., neboť skutečnosti, jimiž žalovaný odůvodnil výši sankce, oporu ve správním spisu nenacházejí. V dalším řízení, správní orgány doplní dokazování tak, aby bylo postaveno najisto, zda a jakým způsobem použití lamelových výplní vstupních otvorů kompostárny při funkčním a spuštěném ventilačním zařízení ovlivňuje únik zápašných látek do okolí, a zda stav lamel v době kontroly umožňoval zvýšené šíření zápašných látek do okolí.

Soud neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neztotožnil se s žalobkyní, ani pokud namítla, že se správní orgány nezabývaly při ukládání sankce její finanční situací (v tomto ohledu soud odkazuje na podrobný rozbor finanční situace žalobkyně provedený v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, s nímž se žalovaný ztotožnil). Zároveň se soud neztotožnil s námitkou nezákonnosti rozhodnutí s odkazem na zákon č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), neboť podle tohoto zákona nebyla žalobkyni sankce za správní delikt v posuzovaném řízení uložena.

Žalobkyně byla ve věci úspěšná, podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. jí bylo proti žalovanému přiznáno právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši 4.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek z žaloby a návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.

1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. května 2017

Mgr. Aleš Sabol v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová